

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8CoCsp/42/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119215457
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Fil'akovský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119215457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Fil'akovského a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Anny Kovaľovej v právnej veci žalobkyne: E. R., nar. X.X.XXXX, bytom Q. 4, XXX XX Y., právne zastúpenej: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36234176, so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, právne zastúpeného: Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 47234679, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 533,47 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/216/2019-63 zo dňa 8. júla 2020 takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania a žalobkyni sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom rozhodol tak, že

„ I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 150 EUR, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanoveniami § 3 odsek 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“).

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 10.10.2019 sa voči žalovanému domáhala primeraného finančného zadostučinenia vo výške 533,47 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25Csp/25/2016 sa voči žalovanému domáhala vydania bezdôvodného obohatenia. Dňa 20.03.2008 uzatvorila so žalovaným zmluvu o poskytnutí úveru č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý bezúčelový úver vo výške 1.659,70 EUR. Splátka bola dohodnutá vo výške 59,45 EUR, počet splátok 45 a v zmluve bola uvedená hodnota RPMN vo výške

28,60 %. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.01.2017 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 240 EUR s 5 % úrokom z omeškania ročne od 31.08.2016 do zaplatenia; výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. nárok na náhradu trov konania dania stranám sporu nepriznal. Súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru s poukazom na absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy podľa zákona č. 258/2001 Z.z., a to výšky ročnej úrokovej sadzby. S poukazom na vznesenú námietku premlčania vychádzal z objektívnej trojročnej premlčacej doby, a preto považoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatneného nad sumu 240 eur za premlčaný.

5. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 18.03.2018 pod sp. zn. 18Co/60/2017 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec vrátil na ďalšie konanie. Považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že nie je možné vychádzať z 10 ročnej premlčacej doby. Otázka nepriameho úmyslu poskytovateľa finančných služieb bola opakovane prejednaná tak súdmi prvej inštancie ako aj súdmi odvolacími, a preto sa stotožňuje so záverom, že je potrebné vychádzať z 10 ročnej objektívnej premlčacej doby a subjektívna premlčacia doba začína jednoznačne plynúť od skutočnej vedomosti oprávneného, kto na jeho úkor majetkový prospech získal a v akom rozsahu.

6. Okresný súd v Prešove rozsudkom zo dňa 10.01.2019 výrokom I. zaviazal žalovaného aj na vydanie bezdôvodného obohatenia v prevyšujúcej časti, teda vo výške 293,47 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 31.08.2016 do zaplatenia a priznal úspešnej žalobkyni voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16.01.2017 vo výroku I. nadobudol právoplatnosť 14.03.2017 a rozsudok zo dňa 10.01.2019 nadobudol právoplatnosť 14.03.2019.

7. V žalobe ďalej žalobkyňa uviedla, že s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. jej vznikol nárok voči žalovanému na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, keďže ako spotrebiteľ sa voči žalovanému ako dodávateľovi úspešne domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzovaciu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal voči spotrebiteľovi recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. V danom prípade primerané finančné zadosťučinenie požaduje v sume vo výške 533,47 eur, ktorá zodpovedá sume, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil preplatením bezúčinného a bezpoplatkového úveru.

8. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa alebo osobitného právneho predpisu. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla inak nie je čo reparaovať.

9. Rozhodnutie Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 25Csp/25/2016 nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom na ochranu spotrebiteľa. Predmetom tohto konania nebolo uplatnenie porušenia práv alebo povinností, ale výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. V súvislosti s konaním vedeným pod spisovou značkou 25Csp/25/2016 je nevyhnutným dodať, že súd na žalobkyňou uplatnený nárok aplikoval 10 ročnú premlčaciu dobu čo odporuje rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 1Cdo/238/2017. Podľa názoru žalovaného žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno ohľadne toho, že zo strany žalovaného skutočne došlo k porušeniu práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Z výkladu právnej normy v § 3 zák. č. 250/2007 Z.z. nesporne vyplýva, že nárok spotrebiteľa na poskytnutie finančného zadosťučinenia je daný len v prípade, že poskytnuté plnenie malo vady. Plnenie z úverovej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným žiadne vady nevykazovalo.

10. Žalobkyňa uzatvorila úverovú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., ktorý definuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako zmluvu, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je teda adekvátne a samozrejme, že žalovaný požadoval od žalobkyne úhradu jej dlhu v zmysle úverovej zmluvy. Žalovaný na základe rozsudku Okresného súdu v Prešove pod sp. zn. 25Csp/25/2016 stratil nárok na úroky a

poplatky z úverovej zmluvy a súd ho zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ by mal žalovaný uhradiť žalobkyni ešte umelo vykonštruované finančné zadosťučinenie, dostal by sa sám do pozície, že by uhradil žalobcovi ako spotrebiteľovi oveľa viac ako mu vrátil. Tento stav určite nemôže byť žiaduci ani na základe európskych smerníc na ochranu spotrebiteľa, nakoľko namiesto zabezpečenia rovnosti účastníkov konania, by duplicitné sankcionovanie spôsobilo vznik nerovnováhy v neprospech žalovaného. Súčasne by sa takýmto rozhodovaním súdov podporila špekulatívnosť spotrebiteľov, ktorým by súd v prípade podania žaloby nielen vyhlásil úver za bezúročný a bezpoplatkov, ale pri priznaní ešte ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru. Čo je aj prípad žalobkyne, ktorá má so žalovaným uzatvorených niekoľko zmlúv, a tento postup aplikuje na všetkých.

11. Žalobkyňa sa predmetnou žalobou v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. domáha zaplata primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej sume, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru plnením nad istinu poskytovaného úveru.

12. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa si úspešne v konaní vedenom pod sp. zn. 25Csp/25/2016 voči žalovanému uplatnila porušenie svojich spotrebiteľských práv zo strany žalovaného ako dodávateľa preukázaním, že na jeho strane s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vzniklo bezdôvodné obohatenie prijatím úhrad nad istinu poskytnutého úveru, čím nesporne došlo k naplneniu hypotézy na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskum a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z. (rozsudok Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 20Co/192/2016, 7Co/78/2017, 25Co/59/2017 a 24Co/73/2017).

13. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak iba čiastočne.

14. S poukazom na všetky okolnosti prípadu, súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 150 eur. V danom prípade súd vychádzal zo skutočnosti, že zo strany žalovaného došlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške prijatých plnení nad istinu poskytnutého úveru a v porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastrašovaniu zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na psychiku, či rodinný život. Na základe uvedených skutočností, preto primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 150 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradiť dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok Krajského súdu v Prešove 2Co/137/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

15. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a čl. 3 ods. 1 C.s.p.. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplata primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strany sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

16. Proti vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil podľa § 365 ods. 1 f) a h) C.s.p. a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutej časti a žalobu zamietol event. rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvej inštancie a žalovanému priznal právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Rozhodnutie je nepreskúmateľné pokiaľ ide o výšku priznaného nároku a tiež pokiaľ ide o základ nároku.

17. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe namietal, že žalobkyňa voči žalovanému iniciovala viaceré súdne konania. Niektoré súdne konania sú už právoplatne ukončené a žalobkyni bolo vo vzťahu k žalovanému priznané primerané finančné zadosťučinenie. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia preto svoj účel splnil a žalovaný už sankcionovaný bol, dokonca opakovane. V prípade žalobkyne preto vznikajú dôvodné pochybnosti o jej dobromyseľnosti a potrebe ochrany svojho práva na úkor jeho účelového finančného obohacovania sa.

18. Podľa názoru žalovaného, predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené, spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 25Csp/25/2016 bolo vydanie bezdôvodného obohacovania, pričom žalobca v konaní namietal výlučne absenciu náležitostí v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností.

19. Ďalej žalovaný namietal, že účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv nemá byť na jednej strane len odradenie dodávateľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohacovania sa pre druhú stranu sporu. Preto vyplatenie žalovanej sumy vo výške 533,47 eur považujeme za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným finančným zadosťučinením sledoval. Žalovaný počas celého trvania úverového zmluvného vzťahu od žalobkyne požadoval len plnenie zmluvných povinností, ku ktorým sa slobodne a vážne zaviazala pri podpise zmluve. Takéto konanie jednoznačne nemožno vyhodnotiť ako porušenie práv a povinností žalobkyne zo strany žalovaného, ktoré by zakladalo nárok na vyplatenie primeraného finančného zadosťučinenia.

20. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

21. Odvolací súd v zmysle zásad ustanovení § 379, § 380 a § 381 Civilného sporového poriadku preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

22. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

23. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

24. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie

od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

25. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

26. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

27. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku.

28. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej.

29. Vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 25Csp/25/2016-41 zo dňa 16. januára 2017, ktorý nadobudol vo výroku I. právoplatnosť dňa 14.03.2017 bol žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 240,- eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 31.08.2016 do zaplatenia. Uznesením zo dňa 18.03.2018 pod sp.zn. 18Co/60/2017, Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 10.01.2019 sp.zn. 25Csp/25/2016-110 zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v prevyšujúcej časti, teda vo výške 293,47 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 31.08.2016 do zaplatenia a priznal trovy konania žalobkyni v rozsahu 100 %. Bol to žalovaný, ktorý naformuloval zmluvu o úvere bez náležitostí spôsobujúcich to, že poskytnutý úver sa považoval za bezúročný a bez poplatkov. Bol to bez akýchkoľvek pochybností žalovaný, ktorý nedodržaním zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o úvere spôsobil bezpoplatkovosť a bezúročnosť poskytnutého úveru, a teda žalovaný je tým subjektom, ktorý vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom. Právoplatným ukončením konania vo veci 25Csp/25/2016 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

30. Žalobkyňa si bez akejkoľvek pochybnosti v inom súdnom konaní úspešne uplatnila uloženie povinnosti žalovanému vydať bezdôvodné obohatenie z dôvodu určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov.

31. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobkyne bez akýchkoľvek pochybností hrozila.

Žalobkyňa aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 25Csp/25/2016, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia konania vo veci 25Csp/25/2016 Okresného súdu Prešov. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý naformuloval vadnú zmluvu. Z poskytnutého úveru vo výške 1659,70 eur, celkovo zaplatila žalobkyňa žalovanému sumu 2176,57 eur teda čiastku vyššiu, než na akú žalovanému vznikol nárok vzhľadom na v rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 16.1.2017 a zo dňa 10.1.2019 č.k. 25Csp/25/2016 konštatovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

32. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a podobne. Za primerané, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, je potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 150,- eur tak, ako to priznal a odôvodnil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej hrozila konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal.

33. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

34. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že úspešnej žalobkyni v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).